

Peest Jan. 10ten 1854.

K 513 / 802.

Välän jan. 21.

Edele Aranybácsi.

Igen nagy tetoválás után kataroltam el magam
hogy levelet írjal, miután féltem, hogy
újévek kívánságot idejét elmúlászta, és
mert én szörnyű rejt levelek övagyolmit
ugyan Aranybácsi jót tud) már mind
boldog újévet kívanni, mind nem kíván-
ni bajos. Tudom, Aranybácsi jót re-
vet balgaságon, de már hiába, mielőtt
Lajostól néhány ilyen csifra levélpapírt
gusháfteltem, szörnyű a fejémben ment
az étiquette. Vegre is a "Swatser"
nöt nyolcandra külvölt, mutatványjel,

da 1.

d'anyában kitűzött pályadíj horott
magamból, eszembe juttatván hogy poé-
ta vagyok, tehát fejül az illedelem tő-
vényeim, s allok, és úgy is hatol levelet
bármel a hogy nelem lelesz. Erre tehát
küstent tollat ragadtam, mely so ha sem
hibárit a poeta mellől, és istam, s illede-
legisom a jelen sorolat.

De már utrangbácsi is felhált lán meg,
únoa e' sor utobaságot, hogy lássuk
a medvét? A külső lapon látható.

Stoja meg az Eten!
szerező társasága

Tisza Donola

Egy bajnokra

Chotto. Oh breathe not his name!
 How

Ne tegyetél hideglövet hősi sívére
 A háraist folyósított hősi vére!
 Kit egy egész nemzet gyászol, gyászol sírva
 Mire annál kövörlapon emléke írva!

Emlék legyen sírja fölött a' derült ég!
 Mint kiserda mint er volt az ö' elte mindég,
 S' elte' útfán - mint felhőtlen égen a' nap
 Nyígodt arccal jött leletől s' ment nyugatra!

Sírja fölött emléke a' nagy csillagos bolt.
 Melyen nincs tenyésznyi felleg, árnyék vagy folt
 Mint csillagok naplementén - életét
 Mindentelti, emlékeimbe úgy kinnél!

Mint a' csillag az égbolton, kiserda fényben
 Emléke úgy áll lelkeimben, dísze, sereimben
 Kit egy egész nemzet gyászol, gyászol sírva,
 Mire annál kövörlapon emléke írva.

[Faint, mirrored handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page]

